

Tema:

Rasism

Debatt:

»Upprop för feministisk och antirasistisk kamp på Internet«
 »Kampen om universiteten måste börja på universiteten«
 »Vem är egentligen rasist?«
 »Låt oss inte blunda för rasismens olika uttryck!«

Numrets lokalförening:
Göteborg

Rapport från sommarkursen

VSF har hållit en fem veckors CSN-berättigad sommarkurs med temat Reform och Revolution. Läs hur det gick! s. 3

Nyfasism

Hur kunde det som hände i Utöya hända? Läs mer på s. 5

I islamofobins tidevarv

Muslimerna generaliseras och diskrimineras i Europa. Vad är islamofobi och var kommer den ifrån? s. 7

Hatet

Felicia Mulinari skriver om hatet. Deras rasistiska hat och vårt. s. 8

Antirasistiska kulturtips

Pergite tipsar om antirasistiska böcker, filmer och tidskrifter. Läs mer på s. 13

»Jag har förlorat min polisoskuld«

Joanna Korbutiak skriver om hur hennes förtroende för polisen alltmer naggas i kanten. s.14

Bögar och rasister

Hansalbin Sältenberg skriver om hur förbannad han är. Läs varför på s.15

pergite

ANSVARIG UTGIVARE:

Elin Melander

REDAKTION:

Catherine Holt, Joanna Korbutiak, Hansalbin Sältenberg

MEDVERKANDE I NUMRET:

Elin Melander, Per Feiff, Joanna Korbutiak, Hansalbin Sältenberg, Ida Sköld, Erik Andersson, Sandra Lindquist, Felicia Mulinari, Gustav Ingman, Patrik Carlsson, Unni Björklund, Joakim Alderborn, Catherine Holt

GRAFISK FORM:

Olof Holmgren och Catherine Holt

KONTAKT:

pergitered@gmail.com

HEMSIDA:

pergitevsf.wordpress.com

Vill du skriva för Pergite?

Dikter, debattartiklar, recensioner och politiska reflektioner liksom teknade serier tages tacksamt emot! Mejla pergitered@gmail.com innan 31/10. Tema för nästa nummer är VSF:s kommande kampanj: »Utbildning är en rättighet - inte en handelsvara!«

Det är i oss själva lågan måste brinna!

Av: Elin Melander, förbundsordförande

Denna tidning du håller i är terminens första nummer av Pergite. Vi valde temat antirasism och började jobba med tidningen innan de fruktansvärda dåden i Norge den 22 juli. Många var vi som satt helt paralyserade framför TV-apparaterna för att försöka förstå vad som hänt och hur det kunde hända. Det som hände på Utöya är något vi alla bär med oss och nu mer än någonsin är det viktigt att vi samlas tillsammans och står upp för det vi tror på. Jonas Gardell uttryckte det väldigt bra på minnesstunden i Stockholm som SSU anordnade "Tänd gärna ett ljus men kom ihåg att när ljuset brunnit ut är det i oss själva lågan måste brinna". Jag vill därför uppmana alla er VSF:are runt om i landet att ta kampen mot rasismen på största allvar genom att dela flygblad, anordna föreläsningar och göra allting annat som vi är så bra på att göra. Vi måste visa att det är extremhögerns hat och borgarnas politik som ställer grupper mot varandra och som föder och göder rasismen.

Läs nu igenom detta späckade nummer av Pergite. Så ses vi sen under hösten på Komvux, folkhögskolor, högskolor och universitet och på vår förbundskurs senare i höst.

Vinnare utsedd!

I förra numret av Pergite utlyste redaktionen en tävling om vem som kunde skapa den snyggaste loggan till Pergite. Vinnaren heter Mikaela Wärendh, är 21 år och studerar grafisk design vid Linnéuniversitetet i Kalmar. Pergiteredaktionen vill tacka alla grymma layoutnissar som har bidragit till tävlingen och gratulerar Mikaela till den välförtjänta vinsten. Hennes bidrag kommer nu kunna beundras på framsidan av denna tidning!

INNEHÅLL

Numrets lokalförening	3
Lokalföreningsrapporter	3
Revolutionära sommarstudier	3
Halvårsrapporter	4

TEMA: RASISM

Nyfascism - en produkt av otyglad kapitalism	5
I islamofobins tidevarv	7
Hatet	8

DEBATT

Kampen om universiteten måste börja på universiteten	9
Upprop för feministisk och antirasistisk kamp på Internet	10
Vem är egentligen rasist?	11
Låt oss inte blunda för rasismens olika uttryck	12

KULTUR

Antirasistiska kulturtips	13
Krönika: Jag har förlorat min polisoskuld	14
Krönika: Bögar och rasister	15
Kontaktuppgifter	15
Sista sidan	16

Mail: pergitered@gmail.com

Blogg: pergitevsf.wordpress.com

Numrets lokalförening: Göteborg

Av: Per Feiff, ordförande VSF Göteborg

NU NÄR HÖSTEN närmar sig är vi i Göteborg fylla med en mycket positiv känsla, inte bara för att åtta månader av regn och blåst väntar oss, utan också för att det är mycket som går väldigt bra för vår lokalförening. Det är speciellt en sak som kommer att ha stor påverkan på vår verksamhet. Vi ska nämligen få 1 procent av Vänsterpartiets partibidrag. Efter att tidigare nästan bara ha haft de pengar som vi har fått in via medlemsavgifter att röra oss med, kommer vi nu kunna göra mycket mer

än vi kunde tidigare. Det finns idag inga konkreta idéer kring vad vi ska göra med pengarna, men jag kan tänka mig att de flesta i lokalföreningen har funderat på olika idéer under sommaren. Det är inte omöjligt att vi kommer att ha flera öppna föreläsningar med någon namnkänd föreläsare.

Förövrigt är tanken att vi ska jobba utifrån den verksamhetsplan som vi antog på årsmötet i våras. Då bestämde vi att vi ska arbeta mer med att synas på de olika institutionerna

och speciellt på de där det studerar en majoritet kvinnor. I Göteborg har vi ju den situationen att institutionerna är spridda i flera olika byggnader över hela stan, dessutom har Chalmers helt egna lokaler. Därför räcker det inte med att ha bokbord på bara en av dessa platser. Ett annat problem är att många av institutionerna inte vill släppa in oss. Vår lokalförening har alltså många utmaningar att ta itu med men stämningen är hög och kampviljan likaså. VSF Göteborg är helt klart på väg framåt! ★

Lokalföreningsrapporter

Av: Joanna Korbutiak, förbundsstyrelseledamot från VSF Uppsala

HÖSTEN NÄRMAR SIG och likaså en termin fylld av peppade aktioner och politisk debatt. En hel rad spännande VSF-projekt och aktiviteter ligger i startgroparna runt om i landet, och tack vare det faktum att VSF breder ut sig och snart finns representerat vid nästintill alla lärosäten i vårt avlånga land hoppas vi att alla våra medlemmar ska hitta en lokalförening att bli aktiva i. VSF:s lokalföreningar

arbetar självständigt och därför kan aktiviteterna skilja sig åt från stad till stad, här kommer några exempel på vad man kan hitta på:

I Malmö laddar man för ett föredrag med fantastiska Tina Rosenberg och en studiecirkel kring vårt principprogram, medan man i Uppsala planerar en debatt mellan Kajsa Ekis Ekman och en hitintills icke bestämd liberal på temat prostitution, och dessutom

kommer de hålla en studiecirkel på temat "Hur bekämpar vi vardagsrädslan" för alla tjejer, där feministisk teori blandas med praktiskt självförsvar.

Endast fantasin (och i vissa fall kassören) sätter alltså gränser för vad vi som lokalföreningar kan hitta på, så sätt igång och gnugga fantasiknölarna så ska vi gemensamt se till att det blir en röd höst! ★

Revolutionära sommarstudier

Av: Hansalbin Sältenberg, förbundsstyrelseledamot från VSF Malmö

HUR KAN MAN TILLBRINGA sommaren bättre än med revolutionära studier? Det kan man såklart inte, tyckte de dryga 30 personer som mellan den 9 och 16 juli var i Malmö för att närvara vid den sista veckan av fem av VSFs sommarkurs. Kursen hade temat "Reform och Revolution – Slagfält i det tjugoförsta århundradet" och anordnades i samarbete med Kvarnby Folkhögskola.

Efter att under fyra veckor ha pluggat på distans via internetplattformen First Class och undersökt den historiska och aktuella spänningen mellan reform och revolution ur olika aspekter, kom kursdeltagarna till Malmö för en vecka fullspäckad med föreläsningar och diskussioner. Bland många andra föreläsare talade Kajsa Ekis Ekman - författare till boken Varan och Varat - om prosti-

tution och surrogatmödraskap, Bolivias ambassadör pratade om den revolutionära processen i sitt land och Henry Diab, lärare vid Centrum för Mellanösternkunskap på Lunds Universitet, föreläste om revolutionerna i Arabvärlden. Under hela veckan serverades dessutom fantastiskt god mat.

Lät det intressant? Håll utkik i Pergite för info om framtida sommarkurser! ★

Apropå kravallerna i England och borgerlighetens vurmande för demokrati och mänskliga rättigheter:

»Picture by picture these criminals are being identified and arrested and we will not let any phoney concerns about human rights get in the way of the publication of these pictures and the arrest of these individuals.«

- David Cameron, Storbritanniens premiärminister

Halvårsrapport från förbundsstyrelsen

Av: Ida Sköld, förbundsstyrelseledamot från VSF Lund

DEN NUVARANDE FÖRBUNDSSTYRELSEN valdes på kongressen för ett halvår sedan. Nedan följer en rapport som täcker det viktigaste som förbundsstyrelsen har gjort hittills.

På det första styrelsemötet valde vi Joanna Korbutiak till lokalföreningsansvarig, en viktig post som går ut på att förmedla information mellan lokalföreningarna och förbundsstyrelsen. Utöver detta har vi även delat upp lokalföreningarna mellan oss med målet att starta upp en väl fungerande fadderverksamhet. En fadder ska hålla kontakt och ge stöd till sin lokalförening.

För att kunna åstadkomma de av kongressen uppsatta mål har vi tillsatt många arbetsgrupper som är särskilt ansvariga för vissa områden. Dessa grupper har fått ansvariga inom styrelsen men många av dem har även engagerat medlemmar utanför styrelsen i arbetet. Arbetsutskottet har arbetat med kontinuerlig beslutsuppföljning från och förberedelse av styrelsemötena samt löpande administrativa uppgifter. Studiegruppen har främst jobbat med sommarkursen, men även med att ta fram en nationell studieplan, och att undersöka möjligheten att starta en distanskurs för VSF:s medlemmar. Hemsidesgruppen har sett över hur vi kan förbättra vår hemsida. Dessutom har vi utsett "bloggare" som har bidragit med aktuella politiska inlägg och informa-

tion om VSF:s verksamhet. Den internfeministiska och interndemokratiska gruppen har fått i uppdrag att ta fram en internfeministisk lathund samt att utreda hur VSF:s internfeministiska och interndemokratiska arbete kan förbättras.

Kampanjgruppen har arbetat med den kommande kampanjen som ska lanseras i slutet av höstterminen. Kampanjen kommer att spinna vidare på tidigare kampanjer som har behandlat studenters materiella förutsättningar. Den kommer att kretsa kring missuppfattningen att högre utbildning är gratis och lyfta frågan om snedrekryteringen till den högre utbildningen. Huvudmaterialet kommer att bestå av en masstidning, men även klistermärken och affischer kommer att tryckas upp.

Redaktionskommittén för Pergite har jobbat med att vår interntidning ska komma ut till medlemmarna 4 gånger per år. Styrelsen har beslutat att Pergite ska tryckas och skickas ut till medlemmarna, vilket innebär att vi jobbar på att få in kontaktuppgifter till vårt centrala medlemsregister som möjliggör för oss att göra utskick direkt till medlemmarna.

Vår ordförande Elin Melander har medverkat på Vänsterpartiets verkställande utskotts möte för att på så sätt underlätta kontakten och dialogen med Vänsterpartiet. Vi har också skickat en delegation på Ung Vänsters kon-

gress som delade flygblad i pauserna och höll bokbord. Elin höll även ett uppskattat hälsningsanförande. Styrelsen har jobbat på att se till att alla lokalföreningar ska få den procent-sats av Vänsterpartiets partistöd som tillfaller VSF.

Kongressen beslutade att vi skulle fortsätta anordna en csn-berättigad sommarkurs och därför upprättades snabbt en sommarkursgrupp med medlemmar både i och utanför styrelsen. Denna grupp har gjort ett stort arbete med att anordna sommarkursen. Kursen som gick under temat "Reform och revolution" hölls fyra veckor distans och en vecka på plats i Malmö. För att klara av kursen anställde förbundsstyrelsen Hansalbin Sältenberg och valde att ta ut en deltagaravgift på 500 kronor.

Förbundsstyrelsen har ett stort arbete framför sig. Vår nya kampanj ska lanseras tillsammans med en kampanjhandledning. Vi har fortsatt arbetet som den tidigare förbundsstyrelsen påbörjade med att skriva en organisatorisk handbok för vårt förbund och denna kommer att, tillsammans med kampanjen, lanseras i samband med en nationell kurs. Ett nytt allmänt material om VSF är dessutom snart klart och ska komma lokalföreningarna tillhanda inom kort. ★

Nyfasismen - en produkt av otyglad kapitalism

Av: Erik Andersson, VSF Södertörn

Terrordådet i Norge har skakat om oss alla. Många av oss har gråtit av vanmakt och ilska. Det har också väckt debatten om den nyfascistiska mylla ur vilken Anders Behring Breivik fick tankegods och inspiration.

Breivik har sina tankemässiga rötter i den nyfascistiska strömning vars utmärkande drag är hat mot muslimer snarare än judar, och återuppväckta koloniala, rasistiska föreställningar. Andra har förtjänstfullt belyst detta. Därför tänkte jag istället fokusera på varför denna typ av reaktionära strömningar växer fram, utifrån ett längre historiskt perspektiv.

Jag ser de olika typerna av reaktionära strömningar i vår tid som uttryck för olika delar av världsordningens kris. Det jag menar är inte "kris" i betydelsen av ett plötsligt eller nära förestående sammanbrott, utan snarare en utdragen sjuklighet med tillhörande omskakningar, demoralisering och förvirring. Det är också en kris för världsordningens sammanhållande kitt av "mål och mening".

Låt oss gå tillbaka till rötterna för denna kris. Årtiondena efter Andra Världskriget var ett slags guldålder för olika typer av system som

hade vissa grundläggande gemensamma drag: en stat som tog växande ansvar för samhällets resurser och dess fördelning, utbyggda omfördelningssystem. I många fattiga länder kom progressiva krafter till makten, och det togs stora steg i positiv riktning.

Samtidigt blev kapitalismen i Västeuropa mer civiliserad efter segern över fascismen och genom arbetarrörelsens oerhört starka organisering. Allt fler människor fick värdiga, trygga jobb, och trygghetssystemen byggdes ut kraftigt. Genom folkrörelsebildning, engagemang och även allt större tillgång till högre utbildning kände människor en ökad förståelse för världen och mening med livet. Det tycktes som att saker skulle fortsätta bli bättre dag för dag, gradvis.

En liknande utveckling skedde i många fattiga länder. Gammal ingrodd konservatism försvagades enormt vid den första vågen av

entusiasm för de progressiva självständighetsrörelserna. I såväl fattiga som rika länder förlitade man sig alltför ofta mycket på staten, byråkratin och i Europa på ett till synes stabilt samarbete med kapitalet. Detta försvårade möjligheterna att hantera svårigheter när situationen dramatiskt förändrades.

I Europa var en viktig vändpunkt slutet på 70-talet. Olika ekonomiska faktorer ledde till sjunkande investeringar, vilket skärpte klassmotsättningarna. Men arbetarrörelsen var inte förmögen att byta spår och i grunden utmana samhällsordningen, utan blev kapitalismens fångar.

I mer än trettio år nu har arbetarrörelsen gjort reträtt från utpost till utpost och anpassat sig till den nyliberala, allt mer globaliserade kapitalismens "principer", som presenterats som "den enda vägen". Med tiden har arbetarrörelsens tro på en annan värld,

FORTSÄTTNING PÅ NÄSTA SIDA

FORTSÄTTNING FRÅN FÖRRA SIDAN

eller ens ett ambitiöst projekt för att civilisera kapitalismen, nöts ned. Det har skett parallellt med rörelsens åtskiljande från arbetarklassen. Även i de fattiga länderna har övergången från den "modernistiska" epoken varit traumatisk, blodig och starkt reaktionära strömningar.

Det är en värld där man har försökt hamra in att det inte finns något annat alternativ än tingens nuvarande ordning. En bärande tanke har varit att om vinstjakten sätts i centrum för allt kommer alla att vinna på det i slutändan. Försämringar av välfärden, arbetsrätten, privatiseringar, ökning av arbetsbördan – allt detta har parats med en upplösning av mål och mening. Istället har vi belönats med bröd och skådespel och individuell strävan efter rikedom. Vi har inte gillat det, men vi har gått med på det, eftersom vi inte har känt oss förmögna att

utveckla alternativ till den här utvecklingen. Bland följderna av denna världsordning baserad på folkliga rörelers demoralisering och förfall syns ökad ojämlikhet, stress, psykisk ohälsa, drogmissbruk och våld. Det är en världsordning som har tvingat drömmarna på knä, som skapar en kvävande känsla av vanmakt och rentav desperation hos många miljoner människor. Ett av dess uttryck är tillväxt av reaktionära strömningar, vilka ytterligare förvärrar världsordningens sjukdomssymptom.

Någon sade en gång att det värsta brottet man kan göra mot en människa är att ta ifrån den rätten att drömma om en bättre värld. Det är vad man har försökt göra i många år nu, som man försöker göra i Grekland, i Spanien och runt om i hela världen. Med starka, demokratiska folk rörelser kan vanligt folks knutna

nävar i fickorna förvandlas till kollektiva drömmar och konkreta visioner om en bättre värld. Vi som vill en annan och bättre värld där vi lever i fred och rättvisa måste nu räta på ryggar, formulera klara och tydliga alternativ till den nuvarande världsordningen, och mobilisera människor i gemensam kamp. Här kan vi finna inspiration hos de kämpande massrörelserna i Sydeuropa, Mellanöstern och Latinamerika, som har börjat nöta ned gränsen för det möjliga och vidgat horisonten för visionerna. Vi måste visa en väg ut ur det här samhället. Det är det bästa sättet att hedra våra mördade kamrater i Arbeidernes Ungdomsfylkning, och en nödvändighet för att förpassa de reaktionära strömningarna i tiden till historiens skräphög. ★

I islamofobins tidevarv

Av: Sandra Lindquist, VSF Stockholm

Ordet islamofobi sägs vara belagt sedan 80-talet. Inte för att fördomar och hat mot islam och muslimer inte existerade tidigare, utan snarare för att dessa var norm.

Den historiska korsfararislamofobin, där muslimer anses vara djävulens sändebud, är kanske inte den mest utbredda formen i modern tid. Men andra myter, generaliseringar och fördomar har florerat i de västerländska folklagren på ett mycket påtagligt sätt också innan terrordåden i USA den 11 september 2001. Efter dessa dåd har mycket av rädslan och hatet mot muslimer och inskränkningarna i deras rättigheter motiverats just med idéer om att de skulle vara särskilt benägna att ta till våld mot civila. Men rasifieringen av muslimer och generaliseringen av deras religiösa idéer var framträdande redan tidigare.

Till skillnad från exempelvis den katolska kyrkan har inte islam en central ledning som fastslår teologiska riktlinjer som alla måste följa. Istället har islam alltid präglats av heterogenitet, debatt och ett antal tolkningar. Men huvudsaken för islamofoberna är ofta inte huruvida individ X bekänner sig till vissa levnadsregler eller trossatser, eller ens om hon kallar sig själv muslim. Även sekulariserade muslimer och ateister med ursprung i övervägande muslimska länder åker med i svepande generaliseringar och drabbas av samma motvilja.

En av de mest grundläggande generaliseringarna om muslimer är att de bär på en speciell patriarkal struktur och att kulturella och religiösa sedvänjor, som till exempel bärandet av huvudduk, är en konkret och okomplicerad praktisk följd av detta specifika patriarkat. Det är som om det vore ett patriarkat som bara existerar inom vissa avgränsade ramar och som om alla kvinnor inom dessa är förtryckta av alla män på vissa bestämda sätt. Det är egentligen inte intressant att fråga kvinnorna själva varför de

bär huvudduk. Att någon av dem skulle kunna tänkas göra det av egen fri vilja är inte intressant, eftersom allt de gör ses som resultat av deras roller i den speciella inom-muslimska hierarkin. Samtidigt kan samma personer ha en helt annan inställning till att andra kvinnor i väst prostituerar sig eller klär sig utmanande. Här kan det istället finnas en fri vilja. Vissa diskuterar inte ens förekomsten av ett patriarkat utanför minoriteterna därför att »i Europa är alla kvinnor fria«.

På så sätt kan man införa extrema inskränkningar i moderna och liberala rättigheter, så länge de bara drabbar just de demoniserade grupperna. En sådan åtgärd som förbudet mot att bära burqa på allmän plats i Frankrike kan genomföras under förevändning att man gör det för dessa kvinnors egen skull. Man stiftar lagar som säger att vissa kvinnor inte får bära vilka kläder de vill och lyckas, genom generaliseringar och avgränsningar där man tillmäter olika grupper olika grad av förtryck, få detta att framstå som en liberal idé som i själva verket ökar dessa kvinnors frihet.

På nätet finns ett fruktansvärt smygfilmklipp som visar den franska polisens behandling av en kvinna i burqa. När man tidigare jämfört dagens islamofobi med 30-talets antisemitism har man ofta fått höra att man överdriver eller jämför äpplen och päron. Men när man ser detta klipp är det svårt att inte associera till förföljelserna av judar i 30-talets Tyskland. Särskilt om man ser bilderna med den intellektuella förförståelsen av hur muslimer, och människor som anses vara muslimer, rasifierats, avgränsats och på område efter område definierats som fundamentalt annorlunda än "oss andra". Polisernas sanktionerade trakasserier av kvinnor är bara den praktiska manifestationen av detta

teoretiska, islamofoba tankegodis.

På område efter område vill man alltså kringskära vissa gruppers rättigheter. Ibland motiverat med att deras religion sprider en vilja till våldsamma handlingar, ibland med att vissa sedvänjor helt enkelt inte passar in i den europeiska livsstilen och ibland utifrån en påstådd feministisk välvilja gentemot "de stackars förtryckta kvinnorna". Ibland hörs, också från vänster, en överslätande och accepterande jargong kring företeelser som dessa därför att man påstår att det man ägnar sig åt inte är rasism, utan religionskritik. Men det handlar alltså i Europa knappast längre om att jämföra olika tolkningar eller med intellektuell hederlighet diskutera bakgrund och följder av vissa teologiska hållningssätt. Nu, 2011, handlar det om att den mest grovhuggna rasism, fördomar och inskränkthet har fått så stort inflytande på stora samhällsgruppers bild av "Muslimen" att det fått utslag i lagstiftningen. Man kan tänka sig att stifta lagar som inkräktar på mänskliga rättigheter på ett sätt som skulle vara helt otänkbart om det var vita västerlänningar som drabbades.

Det är frustrerande att se så många jamsa med i denna utveckling. Har vi ingenting lärt av historien? Är verkligen vänsterns roll i detta läge att ägna sig åt så kallad religionskritik och någon sorts idealistisk, liberal "humanism"? Vi borde istället inse den ganska enkla sanningen att islam inte är en monolitisk enhet och att alla muslimer inte kan buntas ihop. Historiskt vet vi mycket väl vad smygfascistisering innebär och vad den leder till i det långa loppet. ★

Hatet

Av: Felicia Mulinari. förbundsstyrelseledamot från Malmö

Dessa dagar har jag försökt skriva om hatet. Egentligen hade jag velat skriva om vårt hat, om vår kamp, om behovet av att hata. Men dessa dagar, så kort in på en av alla dessa tusentals av fascismens hatiska tragedier måste jag skriva om deras hat.

Dagarna efteråt sökte jag svar men framförallt frågor. Jag famlade i ett rasistiskt och grått mörker. Precis som ni andra letade jag efter artiklar, vänner, öl-drickande som kunde leda mig framåt.

Varför hatar de svarta, chicanos, muslimer, turkar? Varifrån kommer hatet? Vart odlas det?

Jag trodde att jag skulle kunna hitta en plats att fokusera hatet på, en fråga, en slags lokalisering. Malcolm X lärde mig att det inte var så enkelt. Det handlar inte om några stycken som hatar. Det handlar om det hat som till och med vi själva bär, mot oss själva. Han kom till mig, till Malmö genom youtube och sa: vem var det som lärde dig att hata dig själv? Vem var det som lärde dig att hata ditt hår? Vem var det som lärde dig att sky undan negrer på gatan? Han kom till mig i Malmö och frågade mig varför jag har rasismen i mig.

Förra veckan var jag på gymmet. En vit brud frågade mig, där jag stod svettig och stretchade, om jag kunde hjälpa henne med en sak. "Du som är mulatt," sa hon, "kanske kan, eller känner någon som kan, fläta mitt hår." Och jag bar Malcolm X ord tätt intill mig när jag försökte förstå hur de såg mig, som en exotisk tillflykt. Det finns en passage i en bok av Frantz Fanon, jag vet inte vilken, där han berättar om en unge som börjar böla när han ser honom, och skriker: »Titta en neger! Den kommer äta upp mig!«.

Jag såg honom som han då såg sig själv. Som ett monster. Hur skall vi sluta hata oss själva så länge samhället närs av rasismens hat? Hur skall samhället omkullkastas så länge de bärande balkarna sitter som sten. Hur skall vi

fråga att bli dessa samhällets monster om inte för andra så för oss själva? Hur skall vi lära oss att se klart?

Många har försökt beskriva högerextremismens, rasismens dåd som en slags karnevalsliknande handling. Som sången som vi sjöng på dagis om grisen som gal i granens topp och musen som tuggar snus. Vi sjöng den och vi älskade att sjunga den för att vi på så sätt under ordnade former kunde leva ut vår galenskap, samtidigt som vi underordnade oss vuxenvärldens normer.

Några menar att lasermannen, Breivik och alla andra dessa hatets dåd också är skapade i karnevalsanda, att de i ett splittrat klassamhälle med en homogen och borgerlig diskurs lever ut det instinktiva, visserligen missriktat, för att sedan gå tillbaka till den borgerliga samhällsliga ordningen. Men om hatet bara är ett missriktat skott från klassamhället, varför är det just oss, de andra, blattarna de hatar?

Jag är trött på att vi, vad som än händer, fortsätter att prata om rasismen som en slags infantil känsla hos arbetarklassen, alkoholisterna, de felplacerade, som vi kan råda bot på genom att (i högerns termer) övervaka, utbilda och straffa, och (i vänsterns termer) förstatliga bort, satsa bort, bygga bort. Rasismen är inte infantil. Den är inte en maskerad känsla för någonting annat. Hatet finns. Det är materiellt, det reglerar vem som blir slagen, vem som sliter ut sin kropp, vem som bor var. Hatet finns. Och det finns här.

Att förskjuta rasismen till något utanför Sveriges gränser, till något utanför samhällets gränser, till något hos de andra, alkierna på

torget eller pensionärerna eller fotbollshuliganerna är farligare nu än någonsin. Just nu arbetar den borgerliga median i hyperhastighet med att göra Breivik till annorlunda och deras desperation är skrattretande när de använder allt från dataspel till förhållandestatus för att få honom utdefinierad, för att befria Norge, Sverige och rasismen från ansvar. Vi som är vänster vet att den fina mytiska bilden om det fantastiska skyddade Sverige, landet där vi inte slår våra kvinnor eller barn, landet där alla är välkomna och där alla har det bra inte bara är osann utan också farlig.

Jag tror att vår socialistiska revolutionära praktik är grundläggande för att skapa ett bättre samhälle, i grunden ett klasslöst samhälle utan rasism och patriarkat. Men jag tror att vi står och stampar om vi inte lär oss att förstå rasismen som en hel del i vårt samhälle, i alla oss, i alla våra mänskliga relationer.

Fortfarande så många frågor. Fortfarande dricker jag tusen öl med mina polare, ligger uppe sent på natten, ibland läser jag, ibland pratar jag bara. En rörelse som skall omkullkasta samhället behöver skapa dessa frågor, frågor om hur rasismen upprätthålls, om vem som drabbas av den, om vem och vad som tjänar på den. Vi har många frågor att skapa, än är vi inte nära svaren. Men om vi börjar stava till rasism, som något som är överallt, som är materiellt i betydelsen att det organiserar liv, pengar och kroppar, som något som är just här, där vi är, då har vi kommit frågorna närmare. ★

»Ingen kommer någonsin ta till sig ett politiskt krav om det inte finns en känsla av att det går att uppnå.«

DEBATTÖRERNA:

Namn: Gustav Ingman

Ålder: 21 år

Bor: Stockholm

Studieriktning: Pluggar ekonomisk historia vid Stockholms Universitet

Namn: Patrik Carlsson

Ålder: 25 år

Bor : Malmö

Studieriktning: Pluggar Dokumentärfilm vid Malmö Högskola

Kampen om universiteten måste börja på universiteten

Av: Gustav Ingman, VSF Stockholm och Patrik Carlsson, VSF Malmö

VI I VSF har de senaste åren varit duktiga på att leverera proffsiga flygblad med gediget innehåll som belyser studenters situation. Men vi har varit dåliga på att utforska och intervensera i motsättningar. Det har gjort att vår kritik mot det sjunkande studiemedlet (för att nämna ett exempel) inte blivit mer än tomma ord. Ingen kommer någonsin ta till sig ett politiskt krav om det inte finns en känsla av att det går att uppnå. Ett sätt att bemöta denna problematik är att undersöka hur universitetens roll på den nya arbetsmarknaden ger upphov till nya motsättningar på "universitetsgolvet". Vi hoppas att denna debattartikel kan bli en början till det.

Dagens arbetsmarknad präglas idag av en tilltagande osäkerhet för arbetare. Anställningarna är tillfälliga och det leder till att man kastas mellan arbetslöshet, tillfälliga studier och jobb. Samma utveckling finns på bo-

stadsmarknaden, där människor, åtminstone i storstäderna, sällan bor mer än ett år i samma lägenhet. I sammanhanget intar universiteten en privilegierad plats, eftersom att de kanske snart är de enda massarbetsplatserna vi har kvar. Tusentals studenter anländer varje morgon till samma avgränsade område. Och trots att rörligheten är hög finns det ändå en viss stabilitet kvar, framförallt i jämförelse med jobben vi går till. Det är en potentiellt fast punkt i en flyktig tillvaro. Därför är borgarna idag så måna om att göra studenters situation osäkrare.

Detta har gett upphov till en paradoxal utveckling. Samtidigt som allt fler slussas igenom olika kurser och utbildningar, görs det allt svårare för människor att vara på universiteten. Detta kan beskrivas som en dubbel kommersialiseringsprocess: av våra utbildningar och av universiteten som platser. På

utbildningarna märks det framförallt med att de allt mer börja likna konsumtionsvaror. Beror på betyg "köper" man sig en plats på en kurs eller program. Där erbjuds man X antal föreläsningar och seminarier och får ut ett betyg efter examen. Samtidigt som vi spenderar allt mindre tid på universiteten minskar också vår kontroll över utbildningarna. Vi tillåts endast påverka innehåll och utformning innan (vid val av kurs) och efter (genom en enkät).

Kommersialiseringen av universiteten märks genom de minskade offentliga utrymmena, en utbredning av kaféer och andra platser där man måste betala för att få sitta och att tillgången till lektionssalarna begränsas. Själva tanken på att studenter kan tänkas använda dem för någonting utanför kursplanen tycks tillräckligt skrämmande för att hyra vaktbolag att se till att salarna hålls tomma. Här framträder motsättningar som, vare sig vi uppmärk-

FORTSÄTTNING PÅ NÄSTA SIDA

»Den som skriver en text på Internet med koppling till anti-rasism eller feminism och med öppet kommentarsfält, inser att rasister och antifeminister fått ett nytt forum.«

Upprop för feministisk och antirasistisk kamp på Internet

Av: Unni Björklund, VSF Uppsala

MITT I DEN ARABISKA våren ser vi Internets möjligheter att sprida information och skapa opinion – en dubbel möjlighet. Den som skriver en text på Internet med koppling till antirasism eller feminism och med öppet kommentarsfält, inser att rasister och antifeminister fått ett nytt forum. Oavsett om det är en artikel i en av de stora dagstidningarna eller minsta personliga blogg hittar snabbt en upprörd, uppläxande eller fullt ut hatisk kommentar dit. En del tvingas kontrollera kommentarsfunktionen eller till och med stänga den vid publicering av vissa texter.

Internetaktiviteten hos de här grupperna kan vara direkt kränkande; vänsteraktivister hängs ut med namn och bild på främlings-

fientliga och nazistiska hemsidor, med risk att hotfulla situationer uppstår. På antifeministiska bloggar har personer behandlats integritetskränkande, mest uppmärksammat när förundersökningsmaterial och namn på kvinnorna som anmält Julian Assange läckte och spreds över hela världen. Det är omöjligt att avgöra på Internet vilka och hur många som står bakom aktiviteten, vilket försvårar om polisanmälan skulle vara aktuellt.

Det är hög tid att vi inom vänstern analyserar vad som pågår och överväger hur det kan bemötas. Risken är att hamna i samma diskussion som innan valet (ska vi ignorera eller bemöta Sverigedemokraterna?). Vi bör inte ignorera själva fenomenet utan försöka bemöta kommentarer när de dyker upp på

FORTSÄTTNING FRÅN FÖRRA SIDAN

sammar det eller inte, är föremål för kamp. På ena sidan har vi studenter, vars intressen är att gratis kunna bruka universiteten samt ha tillgång till utvecklande utbildningar man har kontroll över. På andra sidan finns företag, krafter inom universiteten som strävar efter marknadsanpassning och borgerliga ideal som försöker att reducera universiteten till en ren förövning till arbetslivet.

Den nya, kommersialiserade, organiseringen av universiteten hindrar studenter från att formera sig till ett kämpande, politiskt subjekt. Medan universiteten allt mer börjar likna en kort genomfart till arbetslivet man besöker några timmar i veckan mellan arbetspassen, blir det allt vanligare att studenter identifierar

sig mer med den yrkesgrupp man i framtiden hoppas tillhöra än med andra studenter. Detta är en ideologisk effekt av de praktiker som etablerats på universiteten och som vi försökt att teckna upp ovan. Därför menar vi att VSF på allvar måste ta upp kampen om universiteten som utbildningar och som platser. Annars kommer alla möjligheter till att bedriva studentkamp att tillintetgöras.

Vi i VSF måste börja fråga oss vilka motsättningar som präglar dagens universitet, vilka kamper som redan förs i anslutning till dessa och hur vi kan intervensera i dessa. Kampen mot kommersialiseringen menar vi är en nödvändig utgångspunkt för det. Vi måste ta universitetens rum i anspråk och i handling kräva

DEBATTÖREN:

Namn: Unni Björklund

Ålder: 23

Bor: Uppsala

Studieinriktning: Pluggar Juridik vid Uppsala Universitet

artiklar och inlägg vi själva publicerar. Utan strategi riskerar det närmast organiserade kommenterandet förstöra möjligheterna för oss att använda Internet som en opinionsbildande arena. ★

studenters rätt att bruka dem. Vi kan bidra till spridandet av fri kurslitteratur som gör det billigare för studenter att leva. Vi kan arrangera egna föreläsningar och seminarier för att skapa en motvikt till den borgerliga dominans som råder på vissa utbildningar. Kort sagt, vi kan bidra till att göra det enklare att vara ute på universiteten. Segrar i sådana frågor skulle inte bara göra situationen materiellt bättre för studenter, den skulle också underlätta för kommande kamper eftersom att de stärker gemenskapen ute på universiteten.

En gammal vänsterpartistisk klyscha lyder att partiet hittills varit bäst i klassen, när det egentligen borde vara tuffast på skolgården. Låt oss ta över den, ordagrant. ★

»Om rasism ursprungligen hade den ungefärliga betydelsen "diskriminering utifrån etnicitet", så har det idag fått en långt mer otydlig definition.«

DEBATTÖREN:

Namn: Joakim Alderborn

Ålder: 26

Bor: Uppsala

Studieinriktning: Humaniora (historia)

Vem är egentligen rasist?

Av: Joakim Alderborn, VSF Uppsala

FÅ ORD INOM den politisk-ideologiska vokabulären har missbrukats så mycket som ordet rasism. Detta beror naturligtvis på att ordet har en stark negativ laddning: det är tack-samt att använda det som ett skällsord, eftersom det appellerar mer till våra känslor än till vårt förnuft. Ytterst få personer skulle själva beskriva sig som rasister, men desto fler använder ordet i propagandistiska syften när de beskriver sina politiska motståndare.

Resultatet är att ordet rasism har kommit att alltmer urholkas och förlora sin egentliga betydelse. Om rasism ursprungligen hade den ungefärliga betydelsen "diskriminering utifrån etnicitet", så har det idag fått en långt mer otydlig definition. För oss inom vänstern, som vill bekämpa den äkta rasismens alla ut-

tryck, är detta naturligtvis mycket olyckligt. Värre är att vi själva i hög grad har bidragit till en sådan utveckling. Det talas numera öppet och fullt seriöst om "kulturrasism" och "religionsrasism", ord som är direkt motsägelsefulla och knappast står sig inför en djupare kritisk analys. De fungerar endast som skällsord, och försvårar en saklig och konstruktiv diskussion.

Personligen föredrar jag därför att beskriva de nationalistiska rörelserna för just vad de är: nationalistiska. Ordet rasism förbehåller jag till de få grupper som faktiskt tar hänsyn till etnicitet i sina politiska handlingsprogram, vilket endast en minoritet av de nationalistiska rörelserna gör. När vi inom vänstern generaliserar de framväxande nationalistiska rörelserna, och klumpar ihop dem alla under rubriken "simpl-

rasism", så skjuter vi bara oss själva i foten, och försvårar vår egen kamp.

Kort sagt: om vi generaliserar nationalisterna på samma sätt som nationalisterna generaliserar invandrarna, så bidrar vi bara till den polarisering och den brist på respekt som redan är ett stort problem. Istället bör vi skapa oss en mer djupgående förståelse för de samhällsfenomen vi ser, för att på så vis bättre kunna avgöra var de kommer ifrån och hur de ska bekämpas. En grundläggande förutsättning för detta är att vi har begreppsanalysen färdig och tydlig, att vi inte går i fällan att använda ett otydligt, känslobaserat och propagandistiskt språkbruk. För en sådan utveckling gynnar endast de som är svaga i sakfrågorna. ★

»Sverigedemokraterna ägnar sig inte åt rasbiologi och de kallar sig heller inte för rasister, men deras retorik och deras förslag är inte desto mindre rasistiska.«

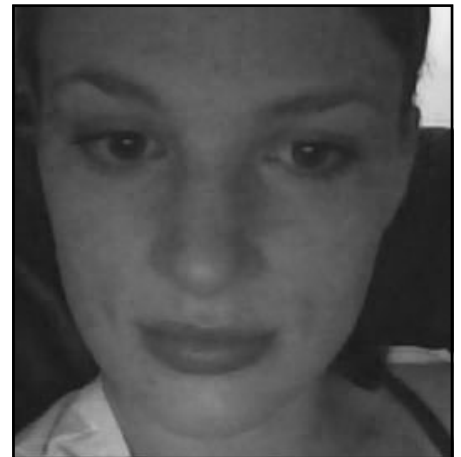
DEBATTÖREN:

Namn: Catherine Holt

Ålder: 25 år

Bor: Göteborg

Studieinriktning: Pluggar mastersprogrammet i historia vid Göteborgs Universitet

Svar på: »Vem är egentligen rasist?« (s. 11)

Låt oss inte blunda för rasismens olika uttryck!

Av: Catherine Holt, VSF Göteborg

JOAKIM ALDERBORN skriver i en debattartikel till detta nummer av Pergite att vi inte bör se de högerextrema partierna som rasister och att det urholkar begreppet rasism att använda sig av begrepp såsom "kulturrasism" eller "religionsrasism". Jag håller inte med. Från Antikens Grekland då man såg icke-greker som kulturellt lägre stående, och därför ämnade för slaveri, till 40-talets rasbiologi eller dagens islamofobiska föreställningar – genom de tusentals år som rasistiska föreställningar och praktiker har funnits i Europa har de antagit ständigt nya former. När gamla former av rasism inte längre accepteras finner rasismen nya mer "rumsrena" former.

Sverigedemokraterna ägnar sig inte åt rasbiologi och de kallar sig heller inte för rasister, men deras retorik och deras förslag är inte desto mindre rasistiska. Om SD fritt skulle få genomföra sin politik skulle vi få se en yt-

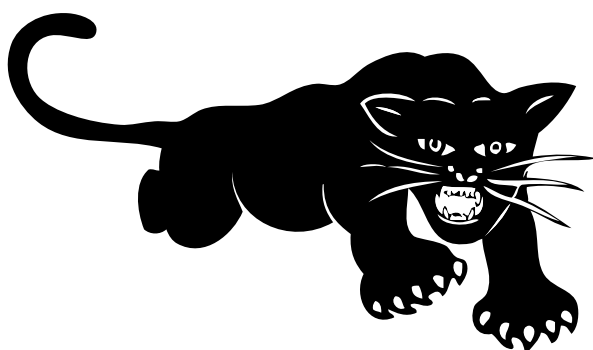
terst rasistisk praktik där den svenska staten behandlade människor olika på basis av deras ursprung.

Joakim menar att man bör kalla de högerextrema rörelserna för nationalistiska men inte för rasistiska. Detta är enligt mig att missa den starka koppling som finns mellan nationalism och rasism. Den nationalistiska tanken i Europa är ofrånkomligen kopplad till tanken om ett land, ett folk. Det är alltså en ideologi och en praktik som exkluderar människor, utifrån deras ursprung, från de rättigheter som är kopplade till medborgarskap. Det är också en ideologi som essentialiserar nationen dvs. som ser nationen, dess folk, och dess kultur som eviga och homogena kategorier, istället för att se dem som föränderliga och heterogena sociala konstruktioner.

Kritik av en kulturell eller religiös föreställning eller praktik är självfallet inte rasism,

men det blir problematiskt när man till exempel påstår att det finns en homogen och evig muslimsk religion eller arabisk kultur, och sedan går vidare till att koppla denna kultur eller religion till en viss grupp människor. Begreppen kulturrasism och religionsrasism må vara klumpiga, men de pekar på en viktig företeelse. Rasistiska förslag legitimeras idag sällan av rasbiologiska argument, utan istället av tankar om att en viss grupp människors religion eller kultur är lägre stående.

Rasismen är mer än bara diskriminering av enskilda individer baserad på etnicitet. Rasismen är institutionaliserad och fyller flera för kapitalismen viktiga funktioner, bland annat skiktar och splittrar den arbetarklassen, och skapar en passande ideologi för kapitalets imperialistiska strävanden. Låt oss inte vara blinda för rasismens olika uttryck! ★

Antirasistiska kulturtips

Av: Catherine Holt och Felicia Mulinari

BÖCKER

Cristian Catomeris

Det ohyggliga arvet

Styrkan i Catomeris bok är att han blottar Sveriges rasistiska historia och bryter myten om den fördomsfria nationen.

Edward Said

Orientalism

En antirasistisk klassiker som fokuserar på språkets roll i att skapa maktpositionen den andra, i detta fall orientalen.

Sven Lindqvist

Utrota varenda jävel

Lindqvist visar på den rasistiska utrotningens långa och mörka historia.

Frantz Fanon

Jordens fördömda

Svart hud, vita masker

Fanon var marxist, psykoanalytiker och befrielsekämpe, han skriver om frigörelsekampen från kolonialismen och om rasismens psykologi.

TIDSKRIFTER

Mana (www.tidskriftenmana.se)

Sveriges bästa antirasistiska kulturtidskrift, med reportage och recensioner om alltifrån revolterna i Nordafrika till feministiska porrfilmer utifrån ett antirasistiskt perspektiv.

Expo (expo.se)

Denna tidskrift är hatad av organiserade rasister eftersom den brukar avslöja deras smutsiga små hemligheter, men den har också mer djuplodande analyser av extremhögern.

FILMER

abUSed: The Postville Raid (2010)

Luis Argueta

En gripande dokumentär om de mänskliga konsekvenserna av USA:s migrationspolitik och av företags hänsynslösa utnyttjande av papperslösa arbetare.

Illegal (2010)

Olivier Masset-Depasse

En spelfilm om hur endast en inhuman statsapparat kan upprätthålla nationsgränserna och om människans kamp för värdighet på ett flyktingförvar.

You don't like the truth – 4 days inside Guantanamo (2010)

Luc Côté, Patricio Henriquez

En dokumentär om den fruktansvärda sanningen bakom "kriget mot terrorismen" och hur vissa människor inte längre anses vara människor.

»Döda bitchen«

- Chefen för Chiles statliga bokinstitut uppmanar via twitter till mord på Camila Vallejo, ordförande för det chilenska studentförbundet. Studenterna kräver bland annat att det ska vara gratis att studera på universitetet. Studentprotesterna har samlat 100 000-tals människor från hela Chile och de har mötts av tårgas, polisvåld och hundratals arresteringar.

Krönika: Joanna Korbutiak

Jag har förlorat min polisoskuld

MED RISK FÖR ATT GÖRA ER BESVIKNA är detta inte en sexkrönika om mitt möte med en uniformerad konstapel. Nej, den här krönikan handlar om hur mitt förtroende för polisen har naggats i kanten. Till skillnad från flera av mina vänner har jag aldrig deltagit i demonstrationer där polisen bussat sina schäfrar på demonstranter och jag har heller aldrig blivit hotfullt bemött av poliser på stan. Därför tycker jag fortfarande att polishästar är fina djur och min första instinkt när jag ser en schäfer är att klappa den. Självklart visste jag redan innan denna vår att poliskåren består av individer och som i alla stora yrkesgrupper finns det fantastiska människor som gör en otrolig insats, likväl som det finns rötägg. Detta faktum står jag fast vid. Det jag däremot börjat misstänka är att det finns ett strukturellt problem med rasism inom polisen.

I maj hamnade min fjorton-åriga bror i sitt första möte med polisen, tillsammans med sina kompisar skulle han grilla vid sin gamla skola. Grabbarna fick den inte så smarta idén att utföra grillningen uppe på ett tak. En tant ringde polisen, utan att först försöka prata med min bror och hans fem kompisar. Tre brandbilar och fem polisbilar skickades till platsen. Brorsan och hans vänner fick panik och stack därifrån. När polisen sen får fatt på dem är de onödigt hårdhänta och när de pressar min bror (som sett en eller två polisfilmer för mycket) om varför de inte direkt erkände att det var dem som grillat på taket säger han med darr på rösten "Men jag visste ju hur det här skulle se ut och vi har ju alla svart hår".

Vi kommer aldrig att få veta hur tanten, polisen eller SOS-alarm hade reagerat om killarna hade varit lintottar och jag tror att det är dumt att

dra för skarpa slutsatser. Det jag däremot vet är att de här sex killarna är övertygade om att det stora pådraget hade att göra med deras svarta hår. Vips så har polisen lyckats skapa ytterligare en grupp av polishatare ungdomar. Exhibit B som de skulle sagt i en amerikansk domstol är att den första fråga min mamma möttes av när hon ringde till polisen för att anmäla en pågående grov misshandel var; - "Är dom svenskar?"

Precis som könsmaktsordningen finns rasismen överallt i vårt samhälle och den blir ett extra stort problem när den uppträder inom de institutioner som är skapade för att garantera vår säkerhet. Vi måste bekämpa rasismen i alla dess former, ett första steg är att erkänna dess existens.

Krönika: Hansalbin Sältenberg

Bögar och rasister

JAG SKULLE SKRIVA EN TEXT OM BÖGAR OCH RASISTER, om hur extremhögern i Europa använder HBT-personer som slagträn för att hetsa mot blattar, om hur liberalerna går i fascisternas spår och framhäver den eurocentriska liberal-kapitalistiska idétraditionen som den enda möjligheten för bögar och flator att leva i frihet. Jag skulle skriva om att den nya ordföranden för det franska fascistpartiet – som har 24 procent i opinionsundersökningarna – utmålar sig själv som modern, chic och gay-friendly, om att Sverigedemokraterna raggade väljare på gayklubben Patricia i Stockholm inför senaste valet, om att nästan alla unga bögar röstar på moderaterna.

Jag är för trött och förbannad för att skriva en sådan text. Jag är trött på att vara bög i ett heterosamhälle, jag är trött på att vara kommunist när ingen annan bög kan stava till Marx, jag är trött på att vara med i en rörelse där antalet bögar är skattretande lågt, jag är trött på att inga marxister bryr sig om att göra en historiematerialistisk analys om varför det är så, jag är trött på allt tjat om äktenskap, adoption och surrogatmödraskap, jag är trött på mig själv för att jag gång på gång lovat mig själv att bojkotta borgarbögar och ändå ligger med dem, för att det är dem jag tänker på, för att det är de som är bra i sängen, för att det är de som finns.

Jag är förbannad på den assnygga killen som jag drog hem förra lördagen och som när vi skulle kaka frukost morgonen efteråt började

prata om hur muslimer är, jag är förbannad på alla bögar som säger att kineser är fula, jag är förbannad på borgargaymedia som utmålar Tel Aviv som ett semesterparadis. Jag är förbannad på heterosexuella som tror att de vet hur det är, jag är förbannad på tidningarna som skriver att jag kommer att få lägre lön och ha svårare att få jobb, jag spyr på heterosexuell litteratur. Från djupet av mitt hjärta avskyr jag migrationsministern.

Jag drömmer mardrömmar om den annalkande fascismen, jag tänker på att det fanns bögar högt upp i nazi-hierarkin och hur det inte hindrade Hitler från att skicka tiotusentals HBT-personer till Buchenwald. Jag tänker på Stalin som förbjöd homosexualitet, jag tänker på de kommunistbögar som blev uteslutna ur sina partier, på dem som fascisterna mördade, på dem som tvingades till olycklig exil. Jag tänker på hur väldigt skört allting är.

Kontaktuppgifter

GÖTEBORG

Per Feiff
perfeiff@gmail.com

JÖNKÖPING

Olle Öst
olle.ost@live.se

LINKÖPING

John Edström
john.edstrom@live.se

LUND

Daniel Engelbertsen
daniel.engelbertsen@gmail.com

MALMÖ

Patrik Carlsson
u.patrik.carlsson@gmail.com

NORRKÖPING

Lucas De Vivo
lucas.devivo@hotmail.com

SÖDERTÖRN

Per Blomberg
percoo@gmail.com

STOCKHOLM

Sandra Lindquist
sandra.lindquist@gmail.com

UPPSALA

Robin Brostedt
robin@brostedt.net

LINNÉ

Jens Börjesson
jensborje@gmail.com

UMEÅ

Diana Zanzi Ferrando
diana.zanzi.ferrando@gmail.com

ÖREBRO

Ellen Eklund
ellen.k eklund@gmail.com

ORDFÖRANDE:

Elin Melander, Stockholm
elin@vansterstudenterna.se

FÖRBUNDSSTYRELSE:

Catherine Holt, Göteborg
vice förbundsordförande
catherine@vansterstudenterna.se
Ellika Sevelin, Lund
Förbundssekreterare
ellika.sevelin@gmail.com
Hanna Gunnarsson, Lund
Förbundskassör
kassor@vansterstudenterna.se
Joanna Korbutiak, Uppsala
joanna@vansterstudenterna.se
Felicia Mulinari, Malmö
felicia@vansterstudenterna.se
Bore Sköld, Umeå
bore@vansterstudenterna.se
Ida Sköld, Lund
ida.skold@vansterstudenterna.se
Hansalbin Sältenberg, Malmö

hansalbin@vansterstudenterna.se

Emil Sörman, Umeå
emil@vansterstudenterna.se

REVISORER:

Emma Bodén Malmsten, Stockholm
Olle Olsson Uppenberg, Stockholm
Linn Wegemo, Västerås
revisor@vansterstudenterna.se

VALBEREDNING:

Diana Zanzi Ferrando, Umeå
Emil Eldebrink, Stockholm
Helen Alpfjord, Lund
Pablo Lerner, Göteborg
Tova Mattsson, Linköping
valberedning@vansterstudenterna.se

Divertimento

av: Nancy Morejón (Kuba)

Översättning: Lasse Söderberg

som Rafael Alberti skulle ha tyckt om
(för gitarr)

Mellan svärdet och nejlikan
älskar jag utopier,
älskar jag regnbågar och pappersdrakar, älskar jag pilgrimssång.
Jag älskar romansen mellan björnen och iguanaödlan.
Jag älskar pass: när skall passen sluta finnas?
Jag älskar dagens möda, tavernorna
och gitarrmusik i skymningen.
Jag älskar ön som har fastnat i Goliaths strupe
och palmen som växer i golfens mitt.
Jag älskar David.
Jag älskar friheten som en eternell.

Kom på VSF:s förbunds kurs i organisering!

Den 26-27 november kommer VSF att anordna en kurs på temat organisering. På kursen kommer vi att släppa vår länge eftertraktade organisatoriska handbok, vi kommer även att introducera den nya kampanjen och det nya kampanjmaterialet. Håll utkik efter mer information under hösten.